

[Formanden.]

I Skrivelse af Dags Dato meddeler Ministeren for offentlige Arbejder, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Bemyndigelse til Foretagelse af visse Ekspropriationer m. v.

Uden for Dagsordenen har Ministeren for Landbrug og Fiskeri Ordet for at fremsætte de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

**Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording):** Jeg har herved den Ære for det høje Folketing at fremsætte fem Lovforslag. Det første er *Forslag til Lov om Erstatning for Dyr, der dør som Følge af Mund- og Klovesyge*. Ved Finanslovforslagets første Behandling blev der af forskellige Talere rettet Henstilling til mig om at overveje Betimeligheden af og Muligheden for Støtte til de Landmænd, som har lidt de største Tab ved Mund- og Klovesygens Hærgen under denne Epizooti. Selv om man ikke tidligere fra Staten har ydet saadan Støtte, og selv om det er umuligt for Staten at yde en Støtte, der tilnærmelsesvis dækker hele det Tab, Sygdommen paafører Landbruget, og selv om det er uhyre vanskeligt at skønne over, hvorledes et Tilskud til Erstatning for en Del af Tabet skal fordeles retfærdigt, udtalte jeg dog Villighed til at forhandle med Landbrugets Organisationer om delvis Erstatning for Dødsfald med Mund- og Klovesygen som Dødsårsag og for Tab, der lides ved, at Kreaturer maa udsættes af Besætningen paa Grund af Mund- og Klovesygens Virkninger. En Betingelse for en saadan Støtte maatte dog være, at det samlede Landbrug ydede et Bidrag af tilsvarende Størrelse som det, Staten skulde yde til dette Formaal. Som det vil ses af Bemærkningerne til Lovforslaget, var man saa betænkelig inden for Landbrugets Organisationer ved en saadan Ordning, at Resultatet af vore Forhandlinger blev, at vi enedes om at undlade Optrævning af en Afgift hos Landbruget og at overlade Ydelse af Erstatning alene til Staten mod saa at begrænse Erstatningen til kun at omfatte Dødsfald. Jeg forstaar godt Organisationernes Betænkeligheder, og jeg vil tilføje, at jeg tror ikke, at Statens Bidrag ved den her foreslaaede Ordning bliver større end efter mit første Forslag, vel snarere mindre. Af flere Grunde vilde jeg dog meget gerne, at Ordningen ikke var blevet en ren Tilskudsordning fra Statens Side, men en Ordning, der hvilede paa Grundprincippet Hjælp til Selvhjælp, altsaa en Slags Forsikring, om man vil. Det vilde efter min Mening have været en bedre Maade at

løse Spørgsmaalet paa baade for Landbruget og for Skatteyderne.

Idet jeg henviser til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, skal jeg nøjes med at nævne de vigtigste Bestemmelser i Lovforslaget. § 1 indeholder Bemyndigelse for Ministeren til at yde Erstatning for Kreaturer paa over 6 Maaneder, som er døde eller dræbt i Henhold til § 4 i Lov af 17. Maj 1916 om Værn for Dyr senest 8 Uger efter, at Desinfektionen af den paagældende Ejendom er tilendebragt, og naar Døden skyldes Mund- og Klovesyge. Der skal dog foreligge Attest; dog kan man maaske i enkelte Tilfælde nøjes med en Erklæring fra en Dyr læge i Sagen. Uforsigtighed eller Forsømmelse fra Ejeren Side medfører, at Erstatning ikke ydes.

I § 2 fastsættes Erstatningens Størrelse. Erstatningen foreslaas ydet med 200 Kr. pr. Kreatur over 2 Aar og 100 Kr. pr. Kreatur paa 1 Aar og indtil 2 Aar og 50 Kr. pr. Kreatur paa 6 Maaneder indtil 1 Aar. I § 4 foreslaas, at Ansøgning om Erstatning for Kreaturer, der omfattes af nærværende Lov, skal afgives paa Blanketter, der foreskrives af Ministeren for Landbrug og Fiskeri og udleveres af de praktiserende Dyr læger. Ansøgningerne skal efter at være attesteret af Dyr læge indsendes gennem Veterinærdirektoratet til Ministeriet for Landbrug og Fiskeri. I § 6 foreslaas det, at Loven træder i Kraft straks og har Gyldighed indtil Udgangen af Aaret 1939. Da der sikkert er mange Landmænd, som har haft store Tab ved Dødsfald i Besætningerne, ikke mindst i det sidste halvandet Aar, og næppe selv kan overvinde de heraf følgende økonomiske Vanskeligheder, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Det næste Lovforslag er *Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 121 af 9. April 1936 om Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Gæld*. Ved nævnte Lov af 9. April 1936 gennemførtes der Mulighed for Sanering af Gæld paa de Landbrugsejendomme, hvis Ejere havde en Gæld paa over 110 pCt. af Panteværdien. Der stilledes Statsobligationer til et Beløb af 100 Mill. Kr. til Raadighed til Ombytning og Nedskæring af tyngende Gæld paa meget langvarige Afdragsvilkaar og med konjunkturbestemt Rentebetaling. Dette Beløb er nu omtrent opbrugt, og der indkommer heller ikke mere ret mange Andragender om Laan fra Landmænd, som har saa stor en Gældsbyrde, at de har Ret til at søge Laan efter disse Regler.

Jeg har i den Tid, der er gaaet, fra mange Sider faaet Udtalelser for, at denne